«L'amor que m'uneix al Girona és molt profund»

Aquest dimarts es compleixen tres anys del debut a Primera Divisió d'Eloi Amagat (Girona, 1985), capità del Girona de l'ascens i actual jugador d'un Olot que lluita per no enfonsar-se

És l'únic futbolista que ha jugat amb el Girona a Tercera, Segona B, Segona A i Primera, categoria on va debutar just avui fa tres anys en un duel a Montilivi contra el Leganés (3-0) amb Pablo Machín d'entrenador. Ara a l'Olot, després d'una aventura americana al New York City.

Camí dels 36 anys, Eloi Amagat continua donant mostres de la seva qualitat a Segona B, amb l'Olot [https://www.diaridegirona.cat/esports/2019/01/31/lolot-confirma-fitxatge-deloi-amagat/959997.html], amb qui lluita per evitar un traumàtic descens de dues categories si es cau a Tercera.

La temporada està sent difícil per a l'Olot.
Tot es fa molt rar, i l'equip està en una dinàmica molt, molt, dolenta. Només la podem trencar amb una victòria. La necessitem ja. Necessitem punts amb urgència per sortir d'aquest últim lloc que tanta ansietat ens causa. I ja només queden cinc jornades. Cinc finals.

Què és per a vostè l'Olot?
És un club molt, molt, especial. Per la filosofia i la identitat, pel sentiment de territori, amb l'objectiu que tots els jugadors siguin dels Països Catalans, per la sinergia i la relació amb la ciutat i tota la comarca, perquè, tot i saber que el més important és el que passa al terreny de joc, fa un treball social impagable i perquè és un club molt seriós. L'Olot està fent passos petits, però ferms, cap endavant, i cal que acompanyem tot aquest creixement amb resultats i amb estabilitat a la gespa.

Va arribar-hi després de l'estada als EUA i ja hi ha jugat mig centenar de partits.
Jo estic encantat d'haver arribat als 50 partits, i ara espero que en vinguin molts més perquè em sento molt identificat amb tot el que defensa l'Olot i perquè gaudeixo del futbol i vull continuar-ho fent mentre el cap i les cames caminin en la mateixa direcció i encara tirin. Em fa la mateixa il·lusió venir a entrenar cada matí que quan estava al Bons Aires amb cinc anys. O més, perquè sé que el final es va acostant.

Aquest dimarts es compleixen tres anys del debut a Primera.
Debutar a la màxima categoria amb l'equip de la teva ciutat, amb el qual has jugat tants anys i hi has viscut tantes experiències, tantes de bones, tantes de dramàtiques, és el màxim per a qualsevol futbolista, i més per a

mi, que no m'ho havia imaginat mai. Ni de nen. És un orgull. Però jo, que mai m'he sentit jugador de Primera perquè la meva participació real va ser testimonial, encara em sento molt més orgullós d'haver pogut defensar la samarreta del Girona a Tercera, a Segona B, a Segona i, per uns minuts, a Primera. L'amor que m'uneix al Girona és molt profund, i haver-lo pogut defensar durant nou temporades és un orgull enorme, inigualable. Com a futbolista ja és complicat, i també és bo acceptar que les etapes s'acaben perquè, si no, pots entrar en un estat de frustració, però m'agradaria tornar al club algun dia.

Què va sentir aquell 16 de febrer de 2018?
Un huracà de sensacions. L'ovació que em va regalar l'afició de Montilivi em va fer sentir molt estimat i la guardo com un tresor. Encara se'm posa la pell de gallina en reviure aquella tarda. Han passat tres anys, i en passaran més, però sempre tindré les sensacions molt presents. El record d'aquell dia no s'esborrarà mai del meu cap. Em sembla curiós perquè molta gent diu que el dia més feliç de la seva vida és quan va ser pare o mare, però per mi, que de moment no ho he sigut, els dies més feliços me'ls han donat el futbol. I el Girona.

Quins són aquests altres moments?
Recordo el meu debut a Primera, però també el dia de l'ascens i l'endemà, amb la celebració. Tot molt ideal, tot molt somiat, i es van sentir les ganes que tenien l'afició i la ciutat d'arribar, per fi, a Primera. I de treure'ns l'espina que tan profundament ens havien clavat les tardes contra el Lugo, contra Osasuna. Aquell grup va fer feliç molta gent i haver-hi contribuït amb el meu granet de sorra és un orgull. Per fi vam plorar tots d'alegria. Vam aconseguir despertar la ciutat futbolísticament. I enamorar-la. Que s'identifiqués i connectés amb l'equip. Que l'afició es rejovenís. També hi va fer, crec, que a l'equip coincidíssim força jugadors importants del Girona i de Girona. Quan vaig arribar al Girona, amb 18 anys, l'afició era un grup petit i d'una edat força avançada, i avui el futur passa pels joves que criden que són del Girona. No fa gaire només veies samarretes del Barça, de l'Espanyol, del Madrid, però en els últims temps s'ha vist un canvi espectacular.

Avui ja no queda cap peça del trivot gironí que formaven Pere Pons, Àlex Granell i vostè.
Era molt important pel que transmetia. Vam haver de picar molta pedra i de trepitjar camps de gespa artificial i de sorra per arribar fins allà. És clau que hi hagi jugadors de la ciutat al primer equip. Sobretot perquè els nens veuen que amb esforç, constància i compromís poden arribar a Montilivi.

Érem molt feliços a Primera?
Sí. I amb el temps t'adones de l'enorme dificultat del que va fer l'equip, que és immens i difícilment repetible. Al futbol tot és molt immediat, la gent sempre vol més, però vist amb perspectiva, i des d'un moment que no és tan exitós i tan feliç, és increïble veure tot el que va fer aquell equip, sent un debutant a Primera amb molts futbolistes debutants a Primera. Vam demostrar el que poden fer la gana, la passió i l'ambició de voler fer-se un nom a l'elit, i la feina ben feta d'un club que, tot i haver rebut moltes garrotades, havia seguit endavant.

Com veu avui el Girona?
Està costant, però és normal. La Segona és molt difícil, i el club i l'equip estan un moment d'impàs, de tornar a

fer-se forts i recuperar l'identitat, però amb els partits que queden encara hi ha opcions de tot. El desenllaç de la temporada passada, en què s'ho va jugar tot a una carta per intentar tornar a Primera, va ser un cop fort, i encara s'arrossega.

La ferida del 23 d'agost encara sagna?

Sembla que cada cop que el Girona s'acosta a l'èxit el final ha de superar l'anterior en crueltat. Però que les coses boniques vinguin després d'aquestes desil·lusions les fa encara més especials. Recordo que després dels traumes del Lugo i Osasuna em deia que aquest club ja no ho aconseguiria mai perquè mai tornaríem a estar tan, tan, a prop. Però la història recent del Girona demostra que, encara que torni a caure, es tornarà a aixecar. I també demostra la resistència del Girona. I la seva solvència. Com s'ha fet fort i estable, com ha anat creixent. I aquesta persistència permet somiar amb noves ocasions per aconseguir-ho. El club no ha d'oblidar mai d'on ve, que fa quinze anys jugàvem a Tercera, ni tot el que ha patit esportivament i institucionalment, però, alhora, ha de seguir somiant amb tornar a Primera.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/02/16/laposamor-que-maposuneix-al-girona/1089448.html?utm_source=rss